

Hemmet (kap. 5)

Allt är åt helvete. Det känns som jag aldrig mer kommer att kunna känna någon glädje. Jag bara ligger där och tittar på ingenting. Nattduksbordet stoppade jag längst in i förrådet, bakom våra gamla kläder och annat krimskrams. Det gjorde för ont när det stod där och påminde om smärftulla minnen.

Hanna är hemma igen. Hon är orolig. Vad är det, vad är det? frågar hon om och om igen, och låter som om hon skulle börja gråta när som helst. Jag orkar inte svara. Till slut ser hon att något saknas i rummet och förstår. Förstår att jag vill vara för mig själv. Jag hör hur hon tar på sig ytterkläderna och går ut. Hanna ska alltid överdriva. Men det känns lättare när hon är borta och inte förvärrar min misär som är mer än nog, på gränsen på vad jag kan hantera som den moderna och tänkande människa jag är. Allt är åt helvete.

Efter några timmar kommer hon hem igen. Hon har varit och handlat. Hanna tror att man kan köpa bort ångest och misär. En kjol, tre par jeans, två toppar, en skjorta, ett par svarta skor, ett par vita skor. De får prova Hannas kropp i tur och ordning, framför spegeln. Och svarta trosor. Hon böjer sig avsiktligt ner med baken mot mig när hon ska prova dem. Säg vad man vill om Hannas klädsmaak, men hon vet hur man böjer sig ner så att min kropp ska börja reagera mot min vilja, och jag känner hur djuret i mig vill ha henne.

Djuret i mig får henne. Hon har vunnit igen! Jag är både arg och upphetsad. Jag stöter hårt och aggressivt. Det här ska nog visa henne, tänker jag. Men det vill sig inte bättre än att hon börjar skälva, samtidigt som hon blundandes grimaserar, håller i mig hårt och låter som om hon har svårt för att andas. Hon ler och verkar allmänt nöjd med hur saker och ting utvecklats, vilket får mig att slakna. Hanna tror säkert att det var bra för mig också. Att vi kulminerade samtidigt. Jag ligger där, över henne. Hur obehagligt det än upplevs ligger jag bara där. Som de två svettiga djur vi är.

Hon smeker mitt hår.

”Allt kommer att bli bra”, säger hon. ”Vi kan köpa en ny fisk. Och ett större akvarium med växter...”

”Vill inte ha en ny fisk! Det blir inte samma sak!”

Hon reser sig upp och går och hämtar något. En present. En mobiltelefon. Med kamera! Jag har aldrig haft en tidigare, för jag är mån om att inte bli nådd var jag än är, men jag har sett utvecklingen när andra går runt med sina telefoner. Jag har läst om utvecklingen. Jag menar, man måste ju hänga med i svängarna, som det så fint heter.

Nu har jag suttit i flera timmar och spelat golf på min nya mobiltelefon. Den har färgskärm. Jag har ingen

att ringa till, men det spelar ingen roll. Jag spelar golf på en telefon med färgskärm. Hanna fick visa mig hur man skulle göra. Visste inte att hon var så teknisk. Sedan visar hon hur man tar kort med kameran. Jag lär mig snabbt. Går runt och tar kort på allt jag ser. Tar till och med kort på Hanna! Hanna ler nöjt. På balkongen tar jag kort på min cigarett ur alla möjliga vinklar. Då händer något konstigt, jag blir rädd och ropar efter Hanna. Hon förklarar att det inte är någon fara, att det inte finns plats för hur många bilder som helst, och visar mig hur man tar bort gamla bilder. Jag lär mig snabbt. Jag tar kort på allt jag ser, och när det inte finns plats tar jag bort bilderna. En mycket praktisk funktion.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren ibish med Poeter.se id #4599 innehar upphovsrätten